

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Івано-Франківськ

«28» лютого 2025 року

Старший слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Івано-Франківській області полковник юстиції Мельник Святослав Миколайович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 1202209000000151, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 06.02.2022 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

КОЛОБОВІЙ Катерині Євгенівні, 14.12.1992 року народження, уродженці та зареєстрованій за адресою: м. Луганськ, провулок Донецький, буд. 43, громадянці України, паспорт громадянки України ЕН 700372, РНОКПП 3395107486, не судимій,

про підозру:

- у колабораційній діяльності, а саме у здійсненні інформаційної діяльності у співпраці з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією, спрямованої на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації та збройних формувань та на уникнення нею відповідальності за збройну агресію проти України, активній участі у таких заходах, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 6 ст. 111-1 КК України;

- у виготовленні, поширенні матеріалів, у яких міститься виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії Російської Федерації проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовування, визнання правомірною, заперечення тимчасової окупації частини території України, а також глорифікація осіб, які здійснювали збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань Російської Федерації, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також представників окупаційної адміністрації Російської Федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, вчинених службовою особою, повторно, з використанням засобів масової інформації, тобто в учиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України.

Кримінальні правопорушення вчинені Колобовою К.Є. за наступних обставин.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних

Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року №2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року №2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація,

передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заклучним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року ШЗ/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, випливає, що дії РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення російською федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав, у зв'язку з чим були достовірно відомі КОЛОБОВІЙ К.Є.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил російської федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рц/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «Декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» - «Республікою Крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року № 296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891- VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «Верховної Ради АР Крим» прийняли Постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а також Постанову 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якою вищим органом влади «Республіки Крим» є «Державна рада Республіки Крим».

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між рф та «Республікою Крим» про прийняття до рф «Республіки Крим» та утворення, у складі рф нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду рф визнаний таким, що відповідає Конституції рф, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума рф, а 21 березня 2014 року - Рада Федерації Федеральних Зборів рф, відтак цей «Договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий Закон рф № 6-ФКЗ, яким прийнято до рф «Республіку Крим» та утворені в складі рф нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до рф з дати підписання «Договору» (ст. 1 Закону РФ № 6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» прийняла «Конституцію Республіки Крим» як суб'єкта рф.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, рф утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади рф, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади рф та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-УІІ «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС рф на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно- правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку рф.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії російської федерації, стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії російської федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку рф на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації

Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку рф внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України російської федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року російською федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил рф за межами рф, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента російської федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент російської федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому, Збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і ЗС рф, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам зброї та підрозділам ЗСУ, також військовими формуваннями рф здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року указом Президента України № 64/2022 у зв'язку з військовою агресією рф проти України на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, який неодноразово продовжувався та діє по цей час.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», окупаційна адміністрація російської федерації - сукупність державних органів і структур російської федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних російській федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування російської федерації та окупаційна адміністрація російської федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування російської федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації російської федерації.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24.02.2022 збройними формуваннями російської федерації тимчасово окуповано частини території Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Харківської, Херсонської областей.

Колабораціонізм – це співпраця громадянина України з російською окупаційною владою та створеними чи підтримуваними російською федерацією незаконними збройними формуваннями в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, а також на тимчасово непідконтрольних органам влади України територіях окремих районів областей України, в т.ч. і Луганської області.

Тривалий час спеціальні служби російської федерації проводять свої спеціальні інформаційні операції, більшість із яких спрямовані на підрив національної безпеки України, її національних інтересів, ліквідацію української державності та знищення української ідентичності, провокування проявів екстремізму, панічних настроїв у суспільстві, загострення і дестабілізацію суспільно-політичної та соціально-економічної ситуації в Україні.

Згідно Стратегії інформаційної безпеки, затвердженої Указом Президента України від 28.12.2021 № 685/2021, інформаційна безпека України – складова частина національної безпеки України, стан захищеності державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу, інших життєво важливих інтересів людини, суспільства і держави, за якого належним чином забезпечуються конституційні права і свободи людини на збирання, зберігання, використання та поширення інформації, доступ до достовірної та об'єктивної інформації, існує ефективна система захисту і протидії нанесенню шкоди через поширення негативних інформаційних впливів, у тому числі скоординоване поширення недостовірної інформації, деструктивної пропаганди, інших інформаційних операцій, несанкціоноване розповсюдження, використання й порушення цілісності інформації з обмеженим доступом;

Інформаційна загроза – потенційно або реально негативні явища, тенденції і чинники інформаційного впливу на людину, суспільство і державу, що застосовуються в інформаційній сфері з метою унеможливлення чи ускладнення реалізації національних інтересів та збереження національних цінностей України і можуть прямо чи опосередковано завдати шкоди інтересам держави, її національній безпеці та обороні.

Застосовуючи технологію гібридної війни проти України, інспіруючи глобальні дезінформаційні кампанії для маніпулювання свідомістю окремих людей та груп населення в Україні, посилюючи внутрішні протиріччя в Україні, російська федерація намагається створити альтернативну викривлену інформаційну реальність, побудовану на наративах держави-агресора.

Інформаційна діяльність - це сукупність дій, спрямованих на задоволення інформаційних потреб громадян, юридичних осіб і держави. З метою задоволення цих потреб органи державної влади та органи місцевого і регіонального самоврядування створюють інформаційні служби, системи, мережі, бази і банки даних. Порядок їх створення, структура, права та обов'язки визначаються Кабінетом Міністрів України або іншими органами державної влади, а також органами місцевого і регіонального самоврядування.

Провадження інформаційної діяльності регламентовано Законом України «Про інформацію» № 2657-ХІІ від 02.10.1992 (далі – Закон). Так, стаття 9 Закону передбачає, що основними видами інформаційної діяльності є створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорона та захист інформації.

Відповідно до статті 5 Закону, кожен має право на інформацію, що передбачає можливість вільного одержання, використання, поширення, зберігання та захисту інформації, необхідної для реалізації своїх прав, свобод і законних інтересів, але реалізація права на інформацію не повинна порушувати громадські, політичні, економічні, соціальні, духовні, екологічні та інші права, свободи і законні інтереси інших громадян, права та інтереси юридичних осіб.

У відповідності з ч. 2 ст. 6 цього ж Закону, право на інформацію може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку, з метою запобігання заворушенням чи кримінальним правопорушенням, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Згідно із положеннями статті 28 указанного Закону, інформація не може бути використана для закликів до повалення конституційного ладу, порушення територіальної цілісності України, пропаганди війни, насильства, жорстокості, розпалювання міжетнічної, расової, релігійної ворожнечі, вчинення терористичних актів, посягання на права і свободи людини.

З метою розповсюдження пропаганди в підтримку держави-агресора, створення образу законності окупації частини території Луганської області, а також задля підтримки діяльності окупаційних органів влади на захоплених територіях, російською окупаційною владою створено ряд засобів масової інформації.

У ході розвитку подій, пов'язаних з військовою агресією рф та окупацією ряду населених пунктів Луганської області, станом на 24.02.2022 Колобова К.Є. постійно проживала на тимчасово-окупованій території Луганської області та відповідно останній були достовірно відомі наведені вище факти розв'язання та ведення рф агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, захоплення державних установ, організацій та військових частин, оскільки ці події широко висвітлювались більшістю засобів масової інформації та набули розголосу серед місцевого населення.

У свою чергу, громадянка України Колобова К.Є., відповідно до вимог ст. 68 Конституції України, зобов'язана неухильно додержуватися Конституції України та законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів та інших нормативно-правових актів.

Так, 30.12.2020 року на тимчасово окупованій території Луганської області створено не передбачене законодавством України так зване «Государственное унитарное предприятие луганской народной республики «Луганьмедиа»» «основной государственный регистрационный номер» (ОГРН) 1229400058128, що розташоване за юридичною адресою: «291016, луганська народна республіка, м. Луганськ, вул. Лермонтова, буд. 1Б», адреса редакції: «291000, м. Луганськ, кв. Єременко, буд. 7», яке очолювали різні особи з числа учасників окупаційної адміністрації рф.

У подальшому, після 24.02.2022 «Государственное унитарное предприятие луганской народной республики «Луганьмедиа»» включало у своїй структурі перелік медіа підприємств так званої «лнр»: «Жизнь Луганска», «Красный Луч», «Славяносербские вести», «Стахановское знамя», «Труд горняка», «Народная трибуна», «Информационный вестник», «Антрацитовский вестник», «Слава Краснодона», «Восточный Донбасс», «Наш Первомайск», «Вперед», «Спортивное обозрение» та «Огни» шляхом приєднання їх до «Государственного унитарного предприятия луганской народной республики «Луганьмедиа»» з подальшим правонаступництвом прав та обов'язків приєднаних медіа підприємств так званої «лнр».

17 липня 2023 року «Государственное унитарное предприятие луганской народной республики «Луганьмедиа»» отримало свідоцтво про реєстрацію електронного ЗМІ: Ел № ФС77-85610 видане Федеральною службою з нагляду у сфері зв'язку, інформаційних технологій та масових комунікацій так званої «лнр».

Розуміючи вище викладені обставини, у громадянки України Колобової К.Є., обізнаної про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України, невизнання рф поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані її території, з мотивів непогодження з політикою чинної влади в Україні та підтримки

входження тимчасово окупованих територій України до складу російської федерації виник умисел на співпрацю з державою-агресором та її окупаційними органами влади.

Так, громадянка України Колобова К.Є., перебуваючи на тимчасово окупованій території в м. Луганськ Луганської області (більш точне місце знаходження під час досудового розслідування не встановлено), діючи умисно, реалізуючи свій злочинний умисел, з метою здійснення інформаційної діяльності у співпраці з державою-агресором та її окупаційною адміністрацією, спрямованої на підтримку держави-агресора, її окупаційних адміністрацій та збройних формувань, почала здійснювати інформаційну діяльність у співпраці з окупаційною адміністрацією, спрямовану на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації та збройних формувань, а саме з 07 червня 2022 року обійняла посаду заступниці директора з питань друкованих ЗМІ «Государственного унитарного предприятия луганской народной республики «Луганьмедиа»», що розташоване за юридичною адресою: «291016, луганська народна республіка, м. Луганськ, вул. Лермонтова, буд. 1Б», адреса редакції: «291000, м. Луганськ, кв. Єременко, буд. 7», яке функціонує на тимчасово окупованих територіях України у співпраці з окупаційною адміністрацією так званої «лнр».

Так, до структури «Государственного унитарного предприятия луганской народной республики «Луганьмедиа»» входять:

- «Жизнь Луганска», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Луганськ, кв. Єременко, буд. 7;
- «Красный Луч», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Красный Луч, ул. Орджоникидзе, 69а;
- «Славяносербские вести», яке здійснює свою діяльність за адресою: с. Славяносербск, вул. Леніна, 65;
- «Стахановское знамя», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Стаханов, вул. Кірова, 32-а;
- «Труд горняка», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Брянка, пл. Леніна, буд. 9;
- «Народная трибуна», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Перевальск, вул. Леніна, буд. 21;
- «Информационный вестник», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Луганськ, кв. Єременко, буд. 7;
- «Антрацитовский вестник», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Антрацит, вул. Петровського, 49Б;
- «Слава Краснодона», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Краснодон, вул. П. Котова, буд. 24;
- «Восточный Донбасс», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Свердловськ, вул. Енгельса, 29;
- «Наш Первомайск», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Луганськ, кв. Єременко, буд. 7;
- «Вперед», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Луганськ, кв. Єременко, буд. 7;
- «Спортивное обозрение», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Луганськ, кв. Єременко, буд. 7;
- «Огни», яке здійснює свою діяльність за адресою: м. Луганськ, кв. Єременко, буд. 7.

Ці засоби масової інформації окупаційної влади в свою чергу розповсюджують матеріали на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації, збройних формувань, у тому числі ідей проросійської спрямованості та геополітичних інтересів російської федерації, агітаційні матеріали, які мають на меті переконати українців, які є жителями окупованих територій, а також українського народу загалом, у тому, що

російська федерація і її збройні сили не є їхнім ворогом, з турботою ставляться до жителів окупованих територій, надають їм та готові в подальшому надавати будь-яку допомогу і підтримку, а також нав'язати масовому адресату негативне ставлення до держави України та посягти в українському суспільстві недовіру до органів державної влади України, її Збройних Сил, заперечуючи при цьому здійснення з боку РФ агресії відносно жителів тимчасово окупованих територій.

У подальшому, Колобова К.Є., розуміючи в силу власного вікового та освітнього розвитку те, що військовослужбовці з РФ шляхом збройної агресії із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України та здійснили напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське та оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, а відтак - усвідомлюючи суспільно небезпечний характер свого діяння, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, будучи громадянкою України, сповідуючи ідеї військово-політичного керівництва РФ щодо політичної, ідеологічної, національної нетерпимості та ненависті до Української Нації та державності, підтримуючи антиукраїнські рухи, спрямовані на відокремлення від України частини її території та населення, відстоюючи стійку проросійську позицію, з метою представлення окупаційній владі своєї особистої прихильності, формування в мешканців окупованих територій Луганської області думки невідворотності встановлення та утвердження російської окупації частини території України, як єдиної законної влади на цій території, упродовж періоду часу з 24.02.2022 по теперішній час у співпраці з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією, здійснює інформаційну діяльність, спрямовану на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації та збройних формувань.

На підставі викладеного, громадянка України Колобова Катерина Євгенівна, обґрунтовано підозрюється у здійсненні інформаційної діяльності у співпраці з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією, спрямованої на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації та збройних формувань та на уникнення нею відповідальності за збройну агресію проти України, активній участі у таких заходах, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 6 ст. 111-1 КК України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ст. 17 Конституції України, захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Згідно зі ст. 1 Закону України «Про оборону України» від 06.12.1991 № 1932-ХІІ (далі – Закон), збройна агресія - застосування іншою державою або групою держав збройної сили проти України. Збройною агресією проти України вважається вторгнення або напад збройних сил іншої держави або групи держав на територію України, а також окупація або анексія частини території України.

У ст. ст. 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 р. серед іншого визначено, що ознаками агресії є: застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави; застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН. Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії: вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої

держави або частини її; бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави; блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави; напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави; застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди; дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави; засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них. Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 р. про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями № 2131 (XX) від 21.12.1965 р., що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24.10.1970 р., що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16.12.1970 р., що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 р., що містить визначення агресії, установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

У відповідності до ч. 2, п. 42 «Інструкції про порядок виконання норм міжнародного гуманітарного права у Збройних Силах України», затвердженої наказом Міністерства оборони України від 23.03.2017 № 164, воєнна окупація - тимчасове зайняття збройними силами сторони, що воює, у збройному конфлікті міжнародного характеру частини або всієї території супротивника на період ведення воєнних дій.

Представники влади російської федерації, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів Збройних сил РФ (далі по тексту - ЗС РФ) на територію України.

Так, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці ЗС російської федерації шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення,

житлові масиви та інші цивільні об'єкти та здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

У зв'язку із військовою агресією РФ проти України, Указом Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України № 2102-IX від 24 лютого 2022 року, воєнний стан в Україні введено на 30 діб, він неодноразово продовжувався і наразі він діє.

Згідно із ст. 1 Закону, воєнний стан - це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози та забезпечення національної безпеки, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень.

Під виправдовуванням збройної агресії рф проти України, розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини території України слід розуміти наведення аргументів (псевдоісторичного, соціального, демографічного, національно-культурного чи іншого характеру) чи публічне висловлення своєї особистої думки, направлені на формування у адресата помилкового переконання в тому, що збройна агресія рф проти України, розпочата у 2014 році, та тимчасова окупація частини території України мають своє логічне пояснення та відповідні підстави, з яких країна агресор діє вимушено (виправдано).

З іншого боку суб'єкт може наголошувати на тому, що збройна агресія рф та подальша окупації окремих територій України була викликана неправомірними чи злочинними діями окремих державних, політичних чи громадських діячів, партій, рухів чи організацій, з огляду на що вона є виправданою.

У контексті ст. 436-2 КК України визнавати правомірним – це наводити аргументи на користь того, що збройна агресія російської федерації проти України, розпочата у 2014 році, та тимчасова окупація частини території України були чи є необхідною для задоволення потреб українського народу чи його окремої частини (етнічних, національних, соціальних чи інших груп), встановлення правопорядку, захисту прав людей, та відповідає нормам і стандартам міжнародного права.

Заперечення збройної агресії російської федерації проти України, розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини території України передбачає висловлення незгоди з вказаними вище офіційно встановленими фактами, їх спростування та/або наведення аргументів чи публічне висловлення своєї особистої думки, направлені на переконання адресата у тому, що збройна агресія російської федерації проти України, розпочата у 2014 році, та тимчасова окупація частини території України не мали місця та фактично не відбувались. Враховуючи, що вказані вище факти встановлені міжнародною спільнотою та визначені законодавчо, будь-які псевдологічні інсинуації з цього приводу, висловлені чи виражені іншим адресатам, не можуть вважатись формою реалізації свободи слова, а в умовах воєнного стану розглядаються як дії, вчинювані в інтересах країни-агресора.

Однією з форм заперечення збройної агресії рф проти України, розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини території України є їх представлення як внутрішнього громадянського конфлікту, при якій країна-агресор виставляється в ракурсі миротворця.

Глорифікація в контексті норми, що аналізується, - це надання ореолу героїчності, підкреслено позитивне ставлення, патетичне наділення позитивними якостями з одночасним запереченням негативних (чи без такого) наступних адресатів: осіб, які здійснювали збройну агресію російської федерації проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань російської федерації, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, представників окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, представників підконтрольних російській федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Неприйняття очевидного факту розв'язування військово-політичним керівництвом рф агресивної війни проти нашої країни та окупації частини територій, коли цей факт встановлено та визнано на рівні держави та міжнародною спільнотою, в умовах воєнного стану є передумовою з одного боку до колабораційної діяльності всередині держави, а з іншого боку – до підтримки злочину агресії представниками інших держав. Виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії російської федерації проти України, глорифікація її учасників є частиною інформаційної війни рф проти України, спрямованої на нівелювання зовнішніх підстав для відбиття збройної агресії країни-терориста, а також недопущення гуртування суспільства навколо національної стратегії єднання задля відсічі загрозам національній державності, територіальній цілісності і недоторканності України.

Громадянка України Колобова К.Є., перебуваючи на тимчасово окупованій території в м. Луганська Луганської області (більш точне місце знаходження під час досудового розслідування не встановлено), діючи умисно, реалізуючи свій злочинний умисел, з метою здійснення інформаційної діяльності у співпраці з державою-агресором та її окупаційною адміністрацією, спрямованої на підтримку держави-агресора, її окупаційних адміністрацій та збройних формувань, почала здійснювати інформаційну діяльність у співпраці з окупаційною адміністрацією, спрямовану на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації та збройних формувань, а саме з 07 червня 2022 року обійняла посаду, пов'язану із виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, заступниці директора з питань друкованих ЗМІ «Государственного унитарного предприятия луганской народной республики «Луганьмедиа»», що розташоване за юридичною адресою: «291016, луганська народна республіка, м. Луганськ, вул. Лермонтова, буд. 1Б», адреса редакції: «291000, м. Луганськ, кв. Єременко, буд. 7», яке функціонує на тимчасово окупованих територіях України у співпраці з окупаційною адміністрацією так званої «лнр». У розумінні ст. 18 КК України Колобова К.Є. є службовою особою.

На займаній посаді заступника директора в «ГУП лнр «Луганьмедиа» Колобова К.Є. координувала роботу друкованих ЗМІ так званої «лнр», брала участь у розробці матеріалів, виробничих та редакційно-підготовчих процесів, проводила консультації, здійснювала розгляд та прийняття рішень пов'язаних з виконанням авторами договірних вимог та погодження матеріалів до друку, їх кінцеву вичитку. Як заступник директора, вона мала право діяти від імені підприємства, представляти його в державних органах, організаціях російської федерації та іноземних державах, укладати угоди та здійснювати інші юридичні дії в рамках визначених повноважень.

23 червня 2022 року Ростовське відділення Союзу журналістів російської федерації та Союз журналістів «лнр» уклали угоду про співпрацю. В рамках цієї угоди, 12 серпня 2022 року, на чолі делегації редакторів ЗМІ «лнр», Колобова К.Є. взяла участь у семінарі на тему трансформації організаційно-правових форм редакцій, умов

отримання грантів, оформлення видань, способів подачі фото та відеоматеріалів, який відбувався у Ростовській області російської федерації. Мета цього семінару полягала в тому, аби надати «новим» медіа т.зв. «лнр» допомогу в питаннях інтеграції у всеросійське інформаційне середовище. Завданням Колобової К.Є. була координація та спрямування роботи друкованих засобів масової інформації так званої «лнр» з наголосом на представлення збройної агресії російської федерації проти України як вимушених, обґрунтованих дій з метою захисту, оборони так званої «лнр» від нападу з боку України та глорифікації дій військовослужбовців армії рф.

У своїх заявах та висловлюваннях, які розміщувалися засобах масової інформації Інтернет-видань вона, будучи прихильницею встановлення контролю російської федерації над політичними та економічними процесами в Україні та реалізуючи власний злочинний умисел, як службова особа виготовила та поширила наративи виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії російської федерації проти України, глорифікації її учасників, що є частиною інформаційної війни рф проти України, спрямованої на нівелювання зовнішніх підстав для відбиття збройної агресії країни-терориста, а також недопущення гуртування суспільства навколо національної стратегії єднання задля відсічі загрозам національній державності, територіальній цілісності і недоторканності України.

На шпальтах підпорядкованого Колобовій К.Є. друкованого видання «Жизнь Луганска», яке входить до структури «Государственного унитарного предприятия луганской народной республики «Луганьмедиа»», під її керівництвом розміщено ряд публікацій (https://vk.com/lifelug?from=search&w=wall-180316610_29505, https://vk.com/lifelug?from=search&w=wall-180316610_29500, https://vk.com/lifelug?from=search&w=wall-180316610_29498) щодо звинувачень української влади та збройних сил України в брехні та цинізмі, у здійсненні атак, терористичних актів на цивільні об'єкти на власній тимчасово окупованій території, що представляє збройну агресію російської федерації проти України як вимушені, обґрунтовані дії з метою захисту населення тимчасово окупованої території від атак і терору зі сторони України, щодо характеристики тимчасово окупованих частин Донецької та Луганської областей України як окремих державних утворень, які не є частиною України, на які не поширюється її суверенітет, які самостійно вирішили вийти з її складу, стати спочатку самопроголошеними державними утвореннями, а згодом частиною російської федерації, що приховує, наводить протилежну думку, спростовує факт їх цілеспрямованого збройного захоплення збройними силами російської федерації, встановлення повного контролю над ними, створення окупаційних адміністрацій, насильницьке утворення російською федерацією на території України імітаційних державних квазі-структур, а згодом їх примусове приєднання до свого складу, а також пропагується протиставлення Збройних сил України та збройних формувань російської федерації, у якому перші послідовно характеризуються як слабкі, деморалізовані, не здатні успішно виконувати військові задачі, терористи, а другі - як сильні, незламні, непереможні, що створює виключно негативний образ Збройних сил України та виключно позитивний образ збройних формувань російської федерації.

Таким чином, Колобова Катерина Євгенівна обґрунтовано підозрюється у виготовленні, поширенні матеріалів, у яких міститься виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії Російської Федерації проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовування, визнання правомірною, заперечення тимчасової окупації частини території України, а також глорифікація осіб, які здійснювали збройну агресію Російської Федерації проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань Російської Федерації, іррегулярних незаконних збройних

формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також представників окупаційної адміністрації Російської Федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, вчинених службовою особою, повторно, з використанням засобів масової інформації, тобто в учиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України.

За сукупністю вчинених злочинів Колобова К.Є. обґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 6 ст. 111-1 КК України, ч. 3 ст. 436-2 КК України.

Старший слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу
УСБ України в Івано-Франківській області
полковник юстиції

Святослав МЕЛЬНИК

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні -
начальник відділу Івано-Франківської
обласної прокуратури

Богдан БУРАК